

ски „Вѣрую“, „Отче нашъ“ и т. н., докато единъ день тѣ насила изпждиха гърцитѣ и превзеха цѣлата църква.

Никола Бѣловеждовъ слушаше съ внимание. Сърдцето му затуптѣ. Той се зарадва, че неговиятъ учитель Нешо п. Брайковъ станалъ причина съ смѣлостта си, българитѣ да добиятъ своя църква въ Пловдивъ, дето имало 7 църкви, но всички се намирали въ ржцетѣ на гърцитѣ.

Никола билъ трудолюбивъ ученикъ, учелъ уроцитѣ, прочиталъ разни книжки и разпитвалъ учителитѣ за народни работи. Баща му се завърналъ отъ чужбина, отворилъ кафене за прехрана. Малкиятъ Никола мелъ кафенето, клалъ огъня, сѣкълъ дърва, варилъ кафе и го поднасялъ на посетителитѣ. Съ една дума, той билъ истински помощникъ на баща си.

Въ кафенето идвали чорбаджии, еснафи, търговци, църковни настоятели и други. Всички почти били ходили въ Пловдивъ, въ Одринъ, въ Цариградъ, въ Мала Азия, Египетъ и т. н., та видѣли много народи, знаели много нѣща. Тѣ приказвали помежду си за търговията, за турцитѣ, за гърцитѣ и за другитѣ народи, а Никола носѣлъ кафе, но и слушалъ, що приказватъ умнитѣ хора и богатитѣ търговци. Отъ тия хора той чулъ, че българитѣ били нѣкога свободни, но сега сж роби на гърци и турци; тѣ скоро щѣли да се освободятъ, както се освободили сѣрби и гърци.

Ученикъ въ Пловдивъ.

Когато станалъ на 14 годишна възраст, Никола видѣлъ въ кафенето единъ чуждъ човѣкъ.